

IN UW
BUURT

Theater Zeemanshuis viert dertigste verjaardag met 'Stones in his pockets'

“Dit is een ferme kluiif, zowel fysiek als mentaal”

ANTWERPEN

Waarom makkelijk als het moeilijk ook kan? In *Stones in his pockets*, de jubileumproductie van Theater Zeemanshuis, kruipen hoofdrolspelers Stijn Van Haecke en Jan Roos in het hoofd van vijftien personages.

Jubileumvoorstellingen hebben de neiging om grotere uitdagingen te willen trotseren. Voorganger *Nen doop, nen trouw en een begrafenis*, waarin Van Haecke en Roos ook al het spotlicht deelden, was al behoorlijk heftig.

Met *Stones in his pockets*, in 2001 bekroond met twee Olivier Awards voor Beste Komedie, legt het duo de lat nog hoger. “Wij zagen het stuk jaren geleden toen we samen in Londen waren”, blikt Stijn Van Haecke terug. “Diezelfde dag nog beslisten we dit ooit zelf te proberen. Eindelijk is het zover.” De Vlaamse versie haalt het doek

op in de omgeving van Berendrecht en Zandvliet. Een filmploeg uit Hollywood wil er een epos draaien. Twee werkloze mannen - en in hun kielzog ook de rest van de lokale gemeenschap - stellen zich kandidaat om te figureren.

“Het scenario telt vijftien personages, te verdelen over twee acteurs”, legt Jan Roos uit. “Dat betekent ook vijftien verschillende karakters en dialecten. In onze versie maken het Iers, het Schots en het Londens plaats voor het Antwerpse, Kempense en Gentse dialect. Het Antwerps lukt ons uiteraard, maar de andere streektaalen zijn moeilijker. *Native speakers* willen we nu al onze excuses aanbieden. We doen ons best, maar foutloos zal het niet zijn.”

Niet alleen de taal, maar ook het constante schakelen tussen de personages maakt van *Stones in his pockets* een titanenklus. “We moeten alle karakters volledig onder de knie hebben, want er wordt voortdurend gewisseld”, legt Van

Haecke uit. “Aan de hand van de houding, de mimiek en de stem moet het publiek merken over wie het gaat. Soms gaan drie of vier personages met elkaar in dialoog.” “Zowel mentaal als fysiek is het een ferme kluiif”, vult Roos aan. “Beschouw het als een voetbalwedstrijd: als je niet genoeg traint, ben je gezien.”

Voor beide acteurs wordt het een kwestie van precisie, want elke foute beweging kan tot verwarring leiden. “De tekst is belangrijk, maar ook de plaats waar het personage staat”, verklapt Van Haecke. “In dit stuk moet iedereen van op exact dezelfde plaats verdergaan. Schuiven we een centimeter op, dan zetten we het publiek op het verkeerde been.”

In het Nederlandse taalgebied waagden voorlopig alleen Johnny Kraaijkamp en Laus Steenbeeke zich aan de lange stoet van

personages. De versie van Theater Zeemanshuis, dat met de tragikomedie zijn dertigste verjaardag in de verf zet, wordt dus een Vlaamse creatie. “Dat brengt best wel druk met zich mee, maar net daarin schuilt de uitdaging.”

Door de complexe opbouw en het snelle ritme wordt het oordeel van het publiek bepaald door meerdere factoren.

“Ik zal tevreden zijn als de toeschouwers de indruk krijgen naar een volwaardige theaterproductie te zitten kijken, en niet naar twee acteurs die een verhaaltje komen vertellen”, zegt Van Haecke.

Voor Roos is ook de stilte in de zaal een indicator. “Als ik een speld kan horen vallen tijdens een adem-pauze op de bühne, of gelach hoor na een grap, dan pas zal ik helemaal gerust zijn.”

PETER BRIERS

Op 14 en 15/2 (en verder tot 29/3) in de Zwarte Zaal, Fakkelteater, www.fakkelteater.be

Jan Roos en Stijn Van Haecke vertolken samen vijftien personages. FOTO BERT HULSELMANS